

Klubilehe küsitlus 2013: sinu kõige-kõige ... matkaelamus

Aldise kõige üllatavam:

Minul on kaks kõige-kõiget. Üks neist jääb minu ja Epukese teada, teine aga on selline:

Olime Ivoga Setumaa tuuril ning plaanisime lõunaks lõkkel vorsti

grillida. Oli lõkkease, olid puud. Siis võttis Ivo enesestmõistetavalt oma tsikli küljekohvrast välja kirve ning tegi suurtest pakkudest tulehakatist. Minu jaoks oli see kõige üllatavam matkakogemus. Või on meie seas palju neid, kes rändavad tsikliga, kirves küljekohvrisk?

Hannese esikolmik:

Kõige

...nõmedam päev tööl olemiseks oli siis, kui oli kunnimatk.

...kõrgem paik, kus öö-bisin: 1670m üle merepinna.

...kõrgem külastatud paik: 2802m üle merepinna.

Rauli kõige ehmataavam ja üks meeldejäävamaid:

Norra, ilus ilm, ere päike, maanteekiirus ja siis karsumm valgustamata tunnelis tume päikesevisiir silme ees. Uskuge mind, see on siiani minu motondusega seotus kõige kohutavam ja ehmataavam elamus. Lihtsalt murdosa sekundiga olid kadunud nii tasakaal, kiiruse- ja suunataju, ühesõnaga kadunud olid kõik meeled mida on vaja tsikli juhtimiseks, ning püsti hoidmiseks. Siiani ei oska seletada mis valemiga sellest olukorrast koos Annelaga tervelt välja tulime. Mingi hetk tundus, et ratas juba seisab ja on viimane aeg jalad maha panna, seda tehes pidin oma kepsud korralikult ära nikastama, sest ratas liikus endiselt veel päris suurel kiirusel. Õnn oli see, et olime selles tunnelis hetkel ainukesed liiklejad.

Nüüd aastaid hiljem tunnelisuud juba kaugelt nähes käib käsi automaatselt visiiri avamise nupu juures supsti ära.

Annela kaks kõigemat:

Tulime just Itaalia-tripilt, olime Horvaatias Zagrebist teel põhja poole ja kell oli juba pime. GPS muudkui juhatas ja teed läksid aina kõveramaks, kui ühel hetkel leidsime end serpentiiniderea alguses. Kahjuks ratta esituli, mis on gondlisse paigutatud, ei keera lenksuga kaasa, seega tuli **elegantseid „U“-pöördeid sooritada pimedusse**. Tagasi minna polnud mõtet, edasi läks tee aina kõrgemale ja kõveramalt, kell lähenes südaööle, rattal hakkas bensutuli ka põlema. Telgikohta ei leia, geps tanklaid ei tea ja ainus positiivne mõte on, et õnneks ei saja vihma. (Lahendusena leidsime ca 15 minuti pärast üleval mägedes 10 euro eest armsa kodumajutuse)

Grossglockner, karge õhk, värsked ja puhas lumi.

Mõnusad nn. 2. käigu kurvid, mitte kitsad nõelasilmad.

Rene kõige hingematvam:

Minu kõigem elamus on vaade, mis avanes enne Ivanica linna. Vaade oli nii hingemattev, et pidime seisma jääma ja ahhetama ning ohhetama. Kõrgelt mägitseelt avanes uskumatu vaade Aadria merele. Emotsiooni võimendas alles läbitud hingetuksvõttev kuumus ja surmalebraline miinihoiatusmärkidega ääristatud tee. Emotsioon oli super.

...jätkub lk 25.

Jätkub: meie kõige-kõigemad

...algus lk 13.

Rafaeli kõige vesisem:

Selle aasta teisele Survivali kursusele sõites oli Harjumaal ilus kevadiselt soe ilm. Ilmaennustus lubas Läänemaal tohutuid vihmahooge ja minu kallid kaasa hüüdis veel enne, kui tsikli selga olin jõudnud ronida, kas ma ikka midagi vihmakindlat kaasa võtsin. Mõtlesin korra, et olgu, lähen otsin vihmakombe üles.

Umbes 20 km enne Haapsalu paistsid linna kohal tohutult sünged pilved. Helistasin sõber Raulile, kes juba oli Haapsalus, et mis ilm seal on? Raul teatas, et vanajumal on kraanid lahti keeranud. Panin kombeka selga.

Haapsalusse jõudes olin sõitnud otse vihmapiilve sisse :) Ma ei mäleta, et ennem oleksin sellise sajuga sõitnud. Terve Haapsalu oli mattunud vee alla.

Ratas oli poolest rehivist vee all. Mitmed autod seisid tee ääres, sest vesi oli neile liiga teinud.

See kogemus andis veel kord tõdemuse, et Daytona saapad on väga veekindlad - jalad jäid kuivaks. Talvel ostetud Cabergi kollane kiiver õigustas ka ennast, sest vett kuskilt sisse ei tulnud ja vaateväli ei läinud uduseks. Minu Gore-Tex voodriga kindad jäid kuivaks.

Jäin seoses maruga Haapsalus pildile. No oli tõesti palju vett, pole mina ennem sellise ilmaga mootorrattaga sõitnud. Tänu heale varustusele oli sõita ok. nii mõnigi auto oli vette surnud või aknad olid nii udused, et näinud midu välja kui juht oli pea küljeaknast välja pistnud. Autojuhte tuleb tänada, sest kui nägid mootorrattast vastu tulemas võtsid kiiruse alla, et mind mitte veega üle kallata. Pildile jäin Haapsalu Säätumarketi parklas.

Pille kõige külmem:

Aastal 2000 käisime Andresega oma kõige-kõige esimesel tsiklimatkal.

Sõitsime Šveitsi rallit vaatama*. Koduteel läks ilm järjest jahedamaks, kuni lõpuks Lätti jõudes oli juba täitsa külm. Meil olid kaasas Kodu-Ekstrast ostetud +20 C magamiskotid, mis +4 C juures olid ikka täiega külmad. Kügeledes öösel telgis magamiskoti sees, kõik riided seljas ja tagi veel kõige peal, suutsin lõpuks natukenegi soojeneda, et magama jääda. Loomulikult pidin kohe sellest pesast välja ronima, sest põis nõudis oma. Krt.

Koju naastes trampisin Matkasporti ja ostsin endale -25 C magamiskoti, mis ühtegi kohvrissi ei mahu, Andes seda vihkab ja kutsub hellitavalt Seaks. Siiski on ta mind matkadel truult teeninud, sest Siga ma armastan ja külma vihkan.

*Fim Rally, meil polnud õrna aimugi mis üritus see on.

...jätkub lk 55.

Jätkub: meie kõige-kõigemad

...algus lk 13.

Sven K kõige külmem:

Üle-eelmise FIM Motocamp reisi ööbimisest Inglismaal: 2011. aasta juunis selgus, et see periood ei ole Inglismaal mitte kõige soojem aeg. Öised temperatuurid langesid 6-7 soojakraadini, millega ei olnud meie seltskond arvestanud. Kuna teised olid kahekesi telgis, said nad pisut lihtsamalt sooja. Mina pidin piirduma käepäraste vahenditega, millest ei olnud paraku väga abi. Magamiskott, pesu ja sõidutagi ei andnud piisavat katet sisse pugeva külma ja kohutava niiskuse eest. Õnneks olin vihmakombe asemel võtnud kogemata kaasa tsiklikatte, mille mässisin ümber enda koos madrati ja eelpool nimetatud muu magamisvarustusega. Selles kookonis kahjuks kaua olla ei saanud, sest õhk sai otsa. Nii kui pea välja pistsin, hakkas jälle külm. Neli ööd külmetanud, otsustasin, et ei ühtegi ööd (väikeste tähtedega!) enam telgis!

Õnneks ununeb kõik halb ja alles jäävad ainult positiivsed mälestused, tänaseks magan endiselt rahulikult vajadusel telgis.

Selline külmetamise matkalugu, mis kindlasti jääb alla meie talvereisijatele, aga siiski. Soovitus Inglismaale minejatele: valmistuge talveks!

Margo kõige ebamaisem:

Oli aasta 2010 ja käisime kahekesi ühe tsikliga reisil Lõuna-Poolat ja Tatraid avastamas.

Olime jõudnud endisesse Poola pealinna Krakowisse, kui minul tekkis plaan külastada linna nimega Auschwitz. Katrin otsustas sellest loobuda puhtalt koha depressiivsuse pärast. Erinevalt temast olid minu teadmised tol hetkel antud kohast äärmiselt pinnapealsed ja suurte lünkadega. Ühesõnaga, ma ei osanud suurt midagi nagu oodata ka.

Jäigi tema maha Krakowit avastama, kui mina hommikul sadulasse istusin ja GPSis sihtkoha valisin. Vahemärkuseks, et sel hetkel, kui ma teele asusin, ei teadnud ma, kuidas Poolas Auschwitz kirjutatakse (Oświęcim). Nii ma siis teele asusin, ainult GPS juhiseid

jälgides ja ilma viitadest aru saamata. Mingil hetkel enam GPSi ei vaadanud ja see välistas olukorra, kus oleksin ise alateadlikult endale kohale lähenedes midagi välja mõelnud või ette kujutama hakanud.

Kummaliseks läks siis, kui hakkasin jõudma Auschwitzi. Tekkis rõhuv ja ahastav tunne, mis surus kokku iga kehaosa, nagu oleks sattunud sügavale vee alla. Tunne, mis on täpselt meeles ka täna, seda

ei ole võimalik lihtsalt sõnadesse panna. Mida lähemale ma jõudsin, seda suuremaks see muutus ja järjest enam tekkis tahtmine tagasi keerata. Vaatamata ahastusele sai koht külastatud, kuid see on juba hoopis teine lugu.

Urmase neli kõigemad:

Olime 1995. aastal FIM Rallyl Norras. Meid sõidutati looduskaitsealale tõeliselt kaunis fjordi. Kuna sinna oli planeeritud ka toidupakkidega lõunasöök, siis istusime maas kividel. Äkki, nagu tellimise peale, lendas päris madalalt üle meie suur merikotkas, küünte vahel pirakas forell. Linnu tiivaulatus võis olla vast paar meetrit.

Kunagi, 80-nendatel, olime matkal nõukogude Karjalas. Müttasime kusagil metsavaheteedel ja tekkis probleem sõidusuunaga. Kusagil mahajäätud küla lähedal tuli vastu üksik teekäija. Hakkasime vene keeles küsima ja äkki, poole sõna pealt pöörab vana eesti keeles: „Poisid, te ju eestlased!“ Ka seal pärapõrgus leidis üks.

Kusagil Murmanski kandis matkal olles hakkasime ühes harvades bentsukatest tankima. Loomulikult võtsime välja ka fotokad, et pilti teha. Äkki hüppas aga kusagilt välja hirmus mingis valveteenistuse mundris vanamutt, Nagan-revolver võöl. Väidetavalt olevat see selline objekt mida ei tohi pildistada. (?!)

Karakumi matkal olles külastasime ka kohalikku kõrbe-looduskaitseala. Olime ilmselt täiesti teistmoodi riides kui sealkandis tavaks. Luusisime ringi ja meie pakkusid suurt huvi mitmesuguste väiksemate raketide jäänused, mida seal ohtrasti leidis. Taaskord tormas kusagilt sarade vahelt välja relvastatud mutt meid hurjutama: „Mida te, Ameerika spioonid, siit otsite?“ Ei uskunud ta ka meie nõukapasse ja väitis need olevat võltsitud. Kuidagi siiski olukord lahenes.